

Sygn. akt VIII C 516/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Klaudia Brodzińska

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa G. V. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko pozwanemu M. D. (1)

o zapłatę kwoty 47.090,16 zł

1. oddala powództwo;
2. zasądza od G. V. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz M. D. (1) kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 822/20

UZASADNIENIE

W dniu 14 czerwca 2017 roku powód G. V. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanemu M. D. (1) powództwo o zapłatę kwoty 73.371,01 zł wraz z umownymi odsetkami od kwoty 47.090,16 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, ale nie wyższej niż maksymalne odsetki za opóźnienie od dnia 1 lipca 2016 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem (...) Bank (...) S.A. w W. umowy o kredyt gotówkowy o numerze (...). Kwota kredytu została wypłacona, jego spłata rozłożona na raty kredytu. Pozwany zaprzestał wywiązywania się z warunków zawartej umowy, w wyniku czego bank wypowiedział łączący go z pozwaną stosunek zobowiązaniowy ze skutkiem na dzień 27 września 2011 r. Następnie bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który został opatrzony klauzulą wykonalności. Następnie umową z dnia 28 września 2016 r. powód nabył wierzytelność wynikającą z ww. umowy od (...) Bank (...) S.A. w W.. **(pozew k. 2-4)**

W dniu 27 czerwca 2017 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu aby zapłacił stronie powodowej kwotę 47.090,16 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, ale nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3006 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. **(nakaz zapłaty k. 32)**

Pismem z dnia 8 kwietnia 2020 r. pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o prawidłowe doręczenie nakazu zapłaty, wskazując, iż pozwany o wydaniu nakazu dowiedział się od komornika, który wszczął przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne. Przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego na adres aktualny w chwili wydania nakazu nigdy nie doręczono wydanego w sprawie tytułu egzekucyjnego, co pozwoliłoby na złożenie sprzeciwu. Wskazano, iż odpis nakazu zapłaty został wysłany na adres przy ul. (...) w Ł., pod którym to adresem pozwany nie zamieszkiwał od kilku lat, bowiem utracił on tytuł prawny do tego lokalu w wyniku przeprowadzonej egzekucji z nieruchomości. **(pismo procesowe k. 42-42v.)**

Zarządzeniem z dnia 23 czerwca 2020 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi uchylił zarządzenie z dnia 19.10.2017 r. o uznaniu korespondencji skierowanej na adres ul. (...) w Ł. za doręczoną, o stwierdzeniu prawomocności nakazu zapłaty z dnia 27.06.2017 r. i zarządził doręczenie nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu na adres pełnomocnika pozwanego. **(zarządzenie k. 49)**

Nakaz ten pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. **(sprzeciw k. 52-54)**

W toku dalszego procesu pełnomocnicy stron podtrzymali stanowiska w sprawie. **(pismo procesowe k. 63-74, elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8.12.2020 r. od 00:01:15 k. 106)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 października 2008 roku pozwany M. D. (2) zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt gotówkowy o numerze (...). Na mocy zawartej w § 1 Bank udzielił kredytobiorcy kredytu na warunkach i w kwocie określonych w § 9 ust. 1 umowy kredytu i regulaminu z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne, pokrycie kosztów, o których mowa w ust. 2 lit a poniżej oraz konsolidację zadłużenia (spłatę zadłużenia zaciągniętego w innym banku lub instytucji udzielającej kredytów lub pożyczek). Numer umowy kredytowej, kwotę zadłużenia oraz rachunki do spłaty zobowiązań określa § 9 niniejszej umowy kredytu. W § 9 wskazanej umowy brak jest wskazania rachunku kredytu, kwoty kredytu, kwoty kredytu do wypłaty, kwoty kredytu przeznaczonej na cele konsumpcyjne. W rubryce szczegółowe informacje dotyczące przelewu (wypełnia klient) wskazano rachunek do wypłaty gotówki (...), zaś w rubryce (tabeli) „zobowiązania objęte spłatą w ramach umowy kredytu” wpisano:

- 1) (...) Bank - 01/06/06 - (...),
- 2) Raiffeisen Bank - 01/08/07 – PL (...),
- 3) Raiffeisen Bank - (...).

W słupku znajdującym się tej rubryce o nazwie „kwota do spłaty” nie wpisano żadnej kwoty. Pod tabelą nie wpisano, żadnych informacji dotyczących dnia płatności raty, liczby rat, terminu płatności pierwszej raty, terminu płatności ostatniej raty, wysokości raty, szacunkowej wysokości ostatniej raty na dzień zawarcia umowy kredytu, szacunkowej wartości wszystkich kosztów, opłat i prowizji, do których zapłaty zobowiązany jest kredytobiorca, łącznej kwoty wszystkich opłat oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy kredytu.

(umowa k. 7-8, 84-86)

Pozwany nie wywiązywał się ze zobowiązań wynikających z zawartej umowy bankowej, w następstwie czego w dniu 1 grudnia 2013 roku pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko M. D. (1) bankowy tytuł egzekucyjny, w którym wysokość zadłużenia dłużnika określono na kwotę 47.090,16 zł z tytułu niespłaconego kapitału wraz z odsetkami umownymi naliczanymi na podstawie § 4 ust. 1 umowy od niespłaconego kapitału od dnia 1 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz na kwotę 11.320,37 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych na podstawie § 4 ust. 1 umowy od niespłaconego kapitału od dnia 28/10/2008 roku do dnia 30/11/2013 roku.

Po nadaniu w dniu 11 lutego 2014 r. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, pierwotny wierzyciel wszczął na jego podstawie postępowanie egzekucyjne w dniu 28 marca 2014 roku, które komornik sądowy umorzył postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2016 roku wobec bezskuteczności egzekucji. **(bankowy tytuł egzekucyjny k. 9-9v., postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności k. 10, postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego k. 94-95)**

W dniu 28 września 2016 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę o przelew wierzytelności. **(okoliczność bezsporna)**

Pozwany do dnia wyrokowania nie uregulował wskazanego zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 roku, III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 roku, I CSK 653/09, LEX).

Podniesiony przez pozwanego zarzut okazał się w pełni skuteczny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątplenia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że bank – pierwotny wierzyciel takową działalność niewątpliwie prowadził.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. W przedmiotowej sprawie brak jest bliższych danych wskazujących, kiedy wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem stała się wymagalna. W kontekście zaoferowanego przez powoda materiału dowodowego można jedynie przyjąć, iż roszczenie było najpóźniej wymagalne w dacie wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, tj. w dniu 1 grudnia 2013 roku, a zatem w dacie wytoczenia powództwa (14 czerwca 2017 roku) uległo już przedawnieniu (jeszcze przed zmianą przepisów wprowadzonych ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1104).

Wbrew twierdzeniom powoda, bieg terminu przedawnienia w niniejszej sprawie nie uległ przerwaniu. Wprawdzie pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, który po opatrzeniu klauzulą wykonalności, stanowił podstawę wszczęcia postępowania egzekucyjnego, to jednak, jak słusznie podniósł pełnomocnik pozwanego, zgodnie z ugruntowanym w judykaturze poglądem, podzielanym przez Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (por. m.in. uchwała SN z dnia 29 czerwca 2016 roku, III CZP 29/16, Biul. SN 2016/6). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy, „w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelewantne dla jego biegu. W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności. Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskanie klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy niebędącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego, jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy niebędącego bankiem”. Przytoczone wyżej stanowisko Sąd Najwyższy podtrzymał w postanowieniu z dnia 26 października 2016 roku (III CZP 60/16, LEX), w uchwale z dnia 9 czerwca 2017 roku (III CZP 17/17, OSNC 2018/3/25) oraz w wyroku z dnia 20 kwietnia 2018 roku (II CSK 3567/17, LEX), stanowisko takie zostało również wyrażone przez sądy powszechne (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 lipca 2018 roku, V ACa 530/17, LEX; wyrok SO w Łodzi z dnia 2 lipca 2018 roku, III Ca 716/18, LEX; wyrok SA w Poznaniu z dnia 20 marca 2018 roku, I AGa 60/18, LEX; wyrok SA w Lublinie z dnia 21 grudnia 2017 roku, I ACa 240/17, LEX; wyrok SA w Krakowie z dnia 4 października 2017 roku, I ACa 352/17, LEX; wyrok SA w Łodzi z dnia 14 września 2017 roku, I ACa 194/17, LEX), co prowadzi do wniosku, iż zaprezentowany pogląd uznać należy za utrwalony w najnowszym orzecznictwie.

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie doszło do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia przez pozwanego. Podkreślić bowiem należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia nie wymaga wprawdzie żadnej szczególnej formy nie mniej aby uznać, że dłużnik rzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, rzekł się go. W orzecznictwie przyjmuje

się przy tym, że możliwe jest przyjęcie, że uznanie przedawnionego już roszczenia zawiera także zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia, tylko wówczas jeżeli z treści lub z okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone, wynika, że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 roku, sygn. akt IV CKN 1013/00, LEX).

Wobec skutecznie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia wyłącznie na marginesie wskazać należy, że powód nie udowodnił w ogóle dochodzonego w sprawie roszczenia. O czym była już mowa, z przedłożonych do akt sprawy dokumentów nie wynika, w jakiej dacie zadłużenie pozwanego zostało rzeczywiście postawione w stan natychmiastowej wykonalności. Jednocześnie z samej umowy kredytu nie wynika, w jakiej wysokości był udzielony pozwanemu kredyt, w ilu ratach i w jakich wysokościach. Samo odniesienie się w umowie kredytu do konsolidowanych innych umów nie daje podstawy do ustalenia wysokości udzielonego kredytu. Co więcej, powód w zanimizowanym załączniku nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności nr 1 z dnia 28 września 2016 r. początkowo wskazał, na wierzytelność w kwocie 3.639,42 zł (k. 13), zaś w załączniku dołączonym do pisma procesowego z dnia 8 września 2020 r. wskazał na wierzytelność w kwocie 73.371,01 zł. (k. 82).

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Strona pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy się jej od powoda zwrot kosztów procesu w łącznej wysokości 3.617 zł, na którą złożyły się: koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej 3.600 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa – 17 zł.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.